F75/2 ს 13915

ᲐᲠᲝᲚᲔᲢᲐᲠᲔᲑᲝ ᲧᲕᲔᲚᲐ ᲥᲕᲔᲧᲐᲜᲘᲡᲐ, ᲛᲔᲔᲠᲗᲓᲘᲗ!

კომუნისტი

ᲡᲐᲥ. ᲙᲞ. Ბ. (ᲑᲝᲚ.) ᲪᲔᲜᲢᲠᲐᲚᲣᲠᲘ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲢᲘᲡ, ᲗᲑᲘᲚᲘᲡᲘᲡ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲢᲘᲡᲐ ᲓᲐ ᲡᲐᲥᲐᲠᲗᲕᲔᲚᲝᲡ ᲡᲡᲠ ᲛᲨᲠᲝᲛᲔᲚᲗᲐ ᲓᲔᲞᲣᲢᲐᲢᲔᲑᲘᲡ ᲡᲐᲑᲭᲝᲗᲐ ᲡᲝᲕᲘᲔᲗᲘᲡ ᲝᲠᲒᲐᲜᲝ

ᲙᲝᲛᲣᲜᲘᲡᲢᲘ ᲝᲠᲒᲐᲜ ᲪᲔᲜᲢᲠᲐᲚᲜᲝᲒᲝ ᲘᲐ ᲒᲘᲚᲘᲡᲘᲡᲘᲡ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲢᲘᲡ ᲓᲐ ᲡᲐᲥᲐᲠᲗᲕᲔᲚᲝᲡ ᲡᲡᲠ ᲛᲨᲠᲝᲛᲔᲚᲗᲐ ᲓᲔᲞᲣᲢᲐᲢᲔᲑᲘᲡ ᲡᲝᲕᲔᲗᲔᲑᲘᲡ

ᲙᲘᲠᲐ
2 ᲘᲕᲚᲘᲡᲘ
1939 წ.
№ 149 (5549)
ᲤᲐᲡᲘ 10 ᲙᲐᲞ.

ᲓᲦᲔᲡ ᲒᲐᲖᲔᲗᲨᲘ:

ᲡᲐᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝ ᲙᲐᲓᲠᲔᲑᲘᲡ ᲑᲝᲚᲨᲔᲕᲘᲙᲣᲠᲘ ᲐᲦᲖᲠᲓᲐ („ᲞᲠᲐᲕᲓᲘᲡ“ ᲛᲝᲬᲕᲘᲜᲐᲕᲔ)

ᲛᲔᲡᲐᲛᲔ ᲡᲢᲐᲚᲘᲜᲣᲠᲘ ᲮᲣᲗᲬᲚᲔᲓᲘᲡ ᲡᲐᲮᲔᲚᲝᲑᲘᲡ ᲡᲝᲪᲘᲐᲚᲘᲡᲢᲣᲠᲘ ᲨᲔᲯᲘᲔᲑᲠᲔᲑᲘᲡ ᲛᲝᲬᲕᲘᲜᲐᲕᲔᲜᲘ (1-ᲚᲘ ᲒᲒ.)

ᲡᲢᲐᲚᲘᲜᲘᲡ ᲡᲐᲮᲔᲚᲝᲑᲘᲡ ᲠᲙᲘᲜᲘᲒᲖᲘᲡ ᲓᲔᲚᲔᲒᲐᲪᲘᲐᲛ ᲓᲐᲐᲛᲗᲐᲕᲠᲐ ᲛᲣᲨᲐᲝᲑᲐ (1-ᲚᲘ ᲒᲒ.)

Ა. ᲚᲔᲝᲜᲢᲘᲔᲕᲘ — ᲙᲔᲠᲩᲙᲝ-ᲛᲔᲡᲐᲩᲣᲗᲠᲣᲚᲘ ᲢᲔᲜᲓᲔᲜᲪᲘᲔᲑᲘ ᲓᲐ ᲛᲐᲗᲗᲐᲜ ᲑᲠᲫᲝᲚᲐ (ᲛᲔ-2 ᲒᲒ.)

ᲚᲝᲛᲐᲫᲔ, ᲛᲘᲠᲪᲮᲣᲚᲐᲕᲐ — ᲠᲔᲕᲝᲚᲣᲪᲘᲘᲡ ᲒᲔᲜᲘᲘᲡ ᲛᲣᲖᲔᲣᲛᲘ (ᲛᲔ-2 ᲒᲒ.)

ᲡᲐᲜᲘᲛᲣᲨᲐᲝᲓ ᲩᲐᲒᲐᲢᲐᲠᲝᲗ ᲡᲐᲙᲐᲠᲛᲘᲓᲐᲓᲐᲛ. ᲛᲘᲬᲔᲑᲘᲡ ᲐᲦᲛᲠᲪᲮᲔᲚᲔᲑᲐ (ᲛᲔ-3 ᲒᲒ.)

ᲨᲔᲥᲡᲞᲘᲠᲘᲡ ᲗᲔᲐᲢᲠᲘᲡ ᲒᲐᲡᲢᲠᲝᲚᲔᲑᲔᲑᲘ (ᲛᲔ-4 ᲒᲒ.)

ᲣᲪᲮᲝᲔᲗᲨᲘ:

ᲣᲪᲐᲜᲐᲡᲙᲜᲔᲚᲘ ᲪᲜᲝᲑᲔᲑᲘ (1-ᲚᲘ ᲒᲒ.)

„ᲡᲐᲑᲭᲝᲗᲐ ᲮᲐᲚᲮᲔᲑᲘᲡ ᲔᲠᲗᲘᲐᲜᲝᲑᲘᲡᲐ ᲓᲐ ᲛᲔᲒᲝᲑᲐᲠᲝᲑᲘᲡ ᲓᲐᲠᲑᲐᲖᲘᲡ“ ᲒᲐᲮᲡᲜᲐ ᲡᲐᲑᲭᲝᲗᲐ ᲞᲐᲕᲘᲚᲘᲝᲜᲨᲘ (1-ᲚᲘ ᲒᲒ.)

ᲛᲓᲒᲝᲛᲐᲠᲔᲝᲑᲐ ᲢᲘᲐᲜᲔᲗᲨᲘ (ᲛᲔ-4 ᲒᲒ.)

ᲒᲔᲠᲛᲐᲜᲘᲐ ᲘᲐᲠᲐᲚᲡ ᲐᲤᲮᲓᲘᲡ ᲩᲘᲜᲔᲗᲡ (ᲛᲔ-4 ᲒᲒ.).

ᲡᲐᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝ ᲙᲐᲓᲠᲔᲑᲘᲡ ᲑᲝᲚᲨᲔᲕᲘᲙᲣᲠᲘ ᲐᲦᲖᲠᲓᲐ

ᲡᲝᲤᲚᲘᲡ ᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲘᲡ ᲡᲝᲪᲘᲐᲚᲘᲡᲢᲣᲠᲘ ᲠᲔᲙᲝᲜᲡᲢᲠᲣᲥᲪᲘᲘᲡ ᲔᲠᲗᲔᲠᲗᲘ ᲨᲔᲡᲐᲜᲘᲨᲜᲐᲕᲘ ᲨᲔᲓᲔᲒᲘ ᲬᲐᲠᲛᲝᲐᲓᲒᲔᲜᲡ ᲐᲮᲐᲚᲘ ᲙᲐᲓᲠᲔᲑᲘᲡ, ᲡᲐᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝ ᲘᲜᲢᲔᲚᲘᲒᲔᲜᲪᲘᲘᲡ ᲨᲔᲥᲛᲜᲐ.

ᲛᲐᲢᲔᲚᲔ ᲛᲝᲙᲚᲔ ᲕᲐᲓᲐᲨᲘ ᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲝᲑᲔᲑᲛᲐ ᲨᲔᲡᲫᲚᲔᲡ ᲛᲝᲔᲪᲐᲗ ᲜᲐᲮᲔᲜᲘᲔᲠ ᲝᲠᲒᲐᲜᲘᲖᲐᲢᲝᲠᲗᲐ, ᲡᲝᲤᲚᲘᲡ ᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲘᲡ ᲧᲕᲔᲚᲐ ᲓᲐᲠᲒᲘᲡ ᲓᲐᲮᲔᲚᲝᲕᲜᲔᲑᲣᲚ ᲡᲞᲔᲪᲘᲐᲚᲘᲡᲢᲗᲐ ᲛᲗᲔᲚᲘ ᲐᲠᲛᲘᲐ. ᲡᲐᲥᲛᲐᲠᲘᲐ ᲗᲥᲕᲐᲡ, ᲠᲝᲛ ᲐᲮᲚᲐ ᲛᲐᲠᲗᲝ ᲢᲠᲐᲥᲢᲝᲠᲘᲡᲢᲗᲐ ᲓᲐ ᲙᲝᲛᲑᲐᲘᲜᲔᲠᲗᲐ ᲠᲘᲪᲮᲕᲘ ᲐᲠᲗᲜᲐᲮᲔᲕᲐᲠ ᲛᲘᲚᲘᲝᲜ ᲙᲐᲪᲡ ᲐᲦᲔᲛᲐᲢᲔᲑᲐ. ᲡᲝᲪᲘᲐᲚᲘᲡᲢᲣᲠ ᲛᲘᲬᲐᲗᲛᲔᲛᲧᲤᲔᲓᲔᲑᲔᲚ ᲡᲐᲥᲛᲔᲨᲘ ᲩᲐᲑᲛᲣᲚᲘᲐ 300 ᲐᲗᲐᲡᲘᲐ ᲐᲒᲠᲝᲜᲝᲛᲘᲐ, ᲛᲘᲬᲘᲡᲛᲫᲦᲝᲛᲔᲚᲘ. ᲖᲝᲝᲢᲔᲥᲜᲘᲙᲝᲡᲘ, ᲕᲔᲢᲔᲠᲘᲜᲐᲠᲘ ᲔᲥᲛᲘ ᲓᲐ ᲤᲔᲠᲛᲐᲚᲘ. ᲐᲡᲐᲐᲗᲬᲚᲔᲑᲘᲗ ᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲝᲔᲑᲘᲡ ᲗᲐᲕᲛᲯᲓᲝᲛᲐᲠᲔ, ᲑᲠᲘᲒᲐᲓᲘᲠᲘ, ᲛᲔᲪᲮᲕᲔᲚᲔ ᲓᲐᲛᲧᲐᲠᲔᲑᲚᲔᲑᲘ ᲛᲣᲨᲐᲝᲑᲐᲨᲘ ᲛᲐᲦᲐᲚᲘ ᲞᲠᲝᲤᲔᲡᲘᲝᲜᲐᲚᲘᲖᲛᲘᲗ ᲐᲦᲭᲣᲠᲕᲔᲚᲘ ᲙᲐᲪᲘ ᲓᲐ ᲡᲐᲛᲣᲨᲐᲝ ᲓᲠᲝᲨᲘ ᲛᲣᲨᲐᲝᲑᲘᲡ ᲓᲐᲬᲧᲔᲑᲘᲡᲗᲕᲘᲡ ᲛᲐᲓᲐᲚᲘ ᲨᲔᲛᲝᲡᲐᲕᲐᲚᲘ ᲐᲥᲕᲡ ᲛᲐᲗ ᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ. ᲛᲐᲒᲐᲚᲘᲗᲐᲓ, ᲡᲐᲥᲐᲠᲗᲕᲔᲚᲝᲡ ᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲘᲡ ᲧᲕᲔᲚᲐ ᲓᲐᲮᲔᲚᲝᲕᲜᲔᲑᲣᲚᲛᲐ ᲡᲐᲥᲛᲔᲨᲘ ᲛᲝᲜᲐᲬᲘᲚᲔᲝᲑᲘᲡ ᲛᲘᲡᲐᲦᲔᲑᲐᲓ ᲛᲐᲦᲐᲚᲘ ᲙᲕᲐᲚᲘᲤᲘᲪᲘᲠᲔᲑᲣᲚᲘ ᲡᲞᲔᲪᲘᲐᲚᲘᲡᲢᲘ, ᲛᲔᲪᲮᲕᲔᲚᲔᲑᲘᲡ ᲓᲐᲠᲒᲘᲡ ᲓᲐᲮᲔᲚᲝᲕᲜᲔᲑᲣᲚᲘ ᲛᲔᲥᲐᲜᲘᲖᲐᲢᲝᲠᲘ, ᲒᲐᲛᲒᲖᲐᲕᲜᲔᲑᲘ ᲓᲐ ᲡᲮᲕᲔᲑᲘ. ᲐᲡᲔᲗᲘ ᲐᲓᲐᲛᲘᲐᲜᲘ ᲩᲕᲔᲜ ᲥᲕᲔᲧᲐᲜᲐᲨᲘ ᲐᲠᲘᲡ. ᲛᲐᲒᲐᲚᲘᲗᲘ ᲐᲡᲔᲗᲘᲐ ᲒᲐᲛᲝᲪᲓᲘᲚᲘ ᲙᲐᲪᲘ ᲓᲐ ᲛᲘᲡᲘ ᲨᲔᲛᲝᲥᲛᲔᲓᲔᲑᲘᲗᲘ ᲡᲘᲛᲐᲦᲚᲔ ᲓᲐᲛᲐᲯᲔᲠᲔᲑᲔᲚᲘᲐ ᲡᲐᲮᲔᲚᲛᲬᲘᲤᲝᲡ ᲛᲘᲔᲠ ᲨᲔᲤᲐᲡᲔᲑᲣᲚᲘ ᲡᲐᲛᲣᲨᲐᲝ ᲐᲓᲒᲘᲚᲘ.

ᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲘᲡ ᲗᲐᲕᲛᲯᲓᲝᲛᲐᲠᲔ, ᲑᲠᲘᲒᲐᲓᲘᲠᲘ, ᲛᲔᲪᲮᲕᲔᲚᲔ ᲓᲐᲛᲧᲐᲠᲔᲑᲚᲔᲑᲘ ᲡᲐᲛᲣᲨᲐᲝ ᲐᲓᲒᲘᲚᲐᲡ ᲓᲐᲘᲙᲐᲕᲔᲑᲔᲜ ᲡᲐᲙᲘᲗᲮᲐᲕᲘ ᲓᲐ ᲛᲐᲗᲘ ᲡᲠᲣᲚᲧᲝᲤᲘᲚᲘ ᲨᲔᲡᲠᲣᲚᲔᲑᲘᲡᲗᲕᲘᲡ ᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲘᲡ ᲡᲐᲮᲚᲘᲡ ᲨᲔᲛᲝᲥᲛᲔᲓᲔᲑᲐᲨᲘ ᲓᲐᲛᲮᲛᲐᲠᲔᲑᲐ ᲛᲘᲡᲘ ᲓᲐᲡᲐᲡᲠᲣᲚᲘ.

ᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲘᲡ ᲐᲮᲐᲚᲒᲐᲖᲠᲓᲘᲚᲘ ᲗᲐᲕᲘᲡ ᲛᲘᲖᲜᲐᲓ ᲓᲐᲡᲐᲮᲔᲚ ᲒᲐᲣᲡᲕᲐᲡ ᲡᲐᲮᲚᲘᲡ ᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲘᲡ ᲡᲐᲮᲚᲘ — ᲡᲐᲑᲭᲝᲗᲐ ᲙᲐᲕᲨᲘᲠᲘᲡ ᲡᲐᲮᲚᲘ. ᲛᲐᲡ ᲨᲔᲛᲓᲔᲒ ᲛᲔᲪᲮᲔᲚᲔᲑᲘᲡ ᲓᲐᲠᲒᲨᲘ ᲛᲣᲨᲐᲝᲑᲓᲜᲔᲜ ᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲘᲡ ᲡᲐᲣᲙᲔᲗᲔᲡᲝ ᲢᲠᲐᲓᲘᲪᲘᲔᲑᲘ ᲓᲐ ᲛᲐᲗᲘ ᲒᲐᲜᲕᲘᲗᲐᲠᲔᲑᲐ.

ᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲘᲡ ᲡᲐᲮᲚᲘᲡ ᲐᲮᲐᲚᲒᲐᲖᲠᲓᲘᲚᲘ ᲗᲐᲕᲘᲡ ᲛᲘᲖᲜᲐᲓ ᲓᲐᲡᲐᲮᲔᲚ ᲒᲐᲣᲡᲕᲐᲡ ᲡᲐᲮᲚᲘᲡ ᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲘᲡ ᲡᲐᲮᲚᲘ — ᲡᲐᲑᲭᲝᲗᲐ ᲙᲐᲕᲨᲘᲠᲘᲡ ᲡᲐᲮᲚᲘ. ᲛᲐᲡ ᲨᲔᲛᲓᲔᲒ ᲛᲔᲪᲮᲔᲚᲔᲑᲘᲡ ᲓᲐᲠᲒᲨᲘ ᲛᲣᲨᲐᲝᲑᲓᲜᲔᲜ ᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲘᲡ ᲡᲐᲣᲙᲔᲗᲔᲡᲝ ᲢᲠᲐᲓᲘᲪᲘᲔᲑᲘ ᲓᲐ ᲛᲐᲗᲘ ᲒᲐᲜᲕᲘᲗᲐᲠᲔᲑᲐ.

ᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲘᲡ ᲡᲐᲤᲣᲫᲕᲔᲚᲡ — ᲡᲐᲖᲝᲒᲐᲓᲝᲔᲑᲠᲘᲕ ᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲐᲡ. ᲞᲐᲠᲢᲘᲣᲚᲘ ᲓᲐ ᲐᲠᲐᲞᲐᲠᲢᲘᲣᲚᲘ ᲑᲝᲚᲨᲔᲕᲘᲙᲘ ᲣᲬᲘᲜᲐᲠᲔᲡ ᲧᲝᲕᲚᲘᲡᲐ ᲡᲐᲮᲔᲚᲛᲬᲘᲤᲝ ᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲘᲡ ᲒᲐᲜᲕᲘᲗᲐᲠᲔᲑᲐᲡ ᲬᲘᲜᲐᲡᲬᲐᲠ ᲓᲐᲪᲘᲡ ᲦᲠᲛᲘᲡᲫᲘᲔᲠᲝᲗ ᲘᲜᲢᲔᲠᲔᲡᲔᲑᲘᲡ ᲛᲘᲔᲠ ᲨᲔᲥᲛᲜᲘᲚᲘ „ᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲐᲗᲐ ᲡᲐᲖᲝᲒᲐᲓᲝᲔᲑᲠᲘᲕᲘ ᲛᲘᲬᲘᲡ ᲒᲐᲜᲘᲐᲕᲔᲑᲘᲡᲐᲒᲐᲜ ᲓᲐᲪᲘᲡ ᲦᲝᲜᲘᲡᲫᲘᲔᲑᲐᲗᲐ ᲨᲔᲡᲐᲮᲔᲑ“. ᲠᲐ ᲛᲘᲖᲔᲖᲘᲗ ᲒᲐᲕᲠᲪᲔᲚᲓᲐ ᲤᲐᲠᲗᲝᲓ ᲡᲐᲡᲝᲤᲚᲝ-ᲡᲐᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝ ᲐᲠᲢᲔᲚᲘᲡ ᲬᲔᲡᲓᲔᲑᲘᲡ ᲣᲐᲚᲠᲘᲡᲐᲓ ᲣᲮᲔᲨᲘ ᲓᲐᲠᲦᲔᲕᲔᲒᲕᲐᲜᲘ? ᲣᲬᲘᲜᲐᲠᲔᲡ ᲧᲝᲕᲚᲘᲡᲐ ᲘᲛᲘᲢᲝᲛ, ᲠᲝᲛ ᲐᲮᲚᲐ ᲛᲐᲠᲗᲝ ᲢᲠᲐᲥᲢᲝᲠᲘᲡᲢᲗᲐ ᲓᲐ ᲙᲝᲛᲑᲐᲘᲜᲔᲠᲗᲐ ᲠᲘᲪᲮᲕᲘ ᲐᲠᲗᲜᲐᲮᲔᲕᲐᲠᲘ ᲔᲥᲛᲔᲑᲘᲗ ᲓᲐᲛᲣᲨᲐᲕᲓᲔᲑᲐ, ᲠᲝᲛ ᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲐᲗᲐ ᲪᲮᲝᲕᲠᲔᲑᲘᲡ ᲛᲗᲔᲚ ᲡᲘᲦᲠᲛᲔᲡ ᲩᲐᲡᲬᲕᲓᲜᲔᲜ. ᲩᲕᲔᲜ ᲒᲕᲔᲡᲐᲭᲘᲠᲝᲔᲑᲐ ᲐᲠᲐ ᲛᲮᲝᲚᲝᲓ ᲛᲔᲪᲜᲘᲔᲠᲔᲑᲐᲗᲐ ᲪᲮᲝᲕᲠᲔᲑᲘᲡ ᲩᲐᲡᲬᲕᲓᲜᲔᲑᲘᲡ ᲛᲔᲓᲒᲐᲠᲘ, ᲛᲐᲒᲠᲐᲛ ᲩᲕᲔᲜ, ᲙᲝᲛᲣᲜᲘᲡᲢᲔᲑᲛᲐ, ᲛᲔᲢᲘ ᲣᲜᲓᲐ ᲒᲐᲛᲝᲕᲘᲧᲔᲜᲝᲗ ᲧᲕᲔᲚᲐ ᲘᲛ ᲡᲐᲨᲣᲐᲚᲔᲑᲔᲑᲘ, ᲠᲝᲛᲚᲔᲑᲘᲪ ᲡᲐᲮᲚᲛᲬᲘᲤᲝᲡ ᲛᲘᲮᲔᲓᲕᲘᲗ ᲘᲡᲬᲐᲕᲚᲔᲑᲐᲜ ᲛᲗᲔᲚᲘ ᲩᲕᲔᲜᲘ ᲙᲐᲓᲠᲔᲑᲘ. ᲩᲕᲔᲜ ᲣᲜᲓᲐ ᲐᲦᲕᲖᲠᲓᲗᲝᲗ ᲧᲕᲔᲚᲐ ᲘᲛ ᲐᲮᲐᲚ ᲘᲓᲔᲐᲡ, ᲠᲝᲛᲔᲚᲘᲪ ᲣᲤᲠᲝ ᲛᲔᲢᲘ ᲐᲠᲘᲡ ᲡᲐᲭᲘᲠᲝ ᲓᲐ ᲛᲘᲡᲘ ᲒᲐᲢᲐᲠᲔᲑᲐ ᲐᲠᲐ ᲛᲮᲝᲚᲝᲓ ᲡᲐᲭᲘᲠᲝᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲛᲗᲮᲕᲔᲕᲐᲨᲘ, ᲐᲠᲐᲛᲔᲓ ᲑᲝᲚᲨᲔᲕᲘᲙᲣᲠᲘ ᲞᲐᲠᲢᲘᲘᲡ ᲪᲔᲜᲢᲠᲐᲚᲣᲠᲘ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲢᲘᲡᲐ ᲓᲐ ᲡᲡᲠ ᲙᲐᲕᲨᲘᲠᲘᲡ ᲡᲐᲮᲙᲝᲛᲡᲐᲑᲭᲝᲡ ᲓᲐᲓᲒᲔᲜᲘᲚᲔᲑᲘᲡᲐ „ᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲐᲗᲐ ᲡᲐᲖᲝᲒᲐᲓᲝᲔᲑᲠᲘᲕᲘ ᲛᲘᲬᲘᲡ ᲒᲐᲜᲘᲐᲕᲔᲑᲘᲡᲐᲒᲐᲜ ᲓᲐᲪᲘᲡ ᲦᲝᲜᲘᲡᲫᲘᲔᲑᲐᲗᲐ ᲨᲔᲡᲐᲮᲔᲑ“. ᲠᲐ ᲛᲘᲖᲔᲖᲘᲗ ᲒᲐᲕᲠᲪᲔᲚᲓᲐ ᲤᲐᲠᲗᲝᲓ ᲡᲐᲡᲝᲤᲚᲝ-ᲡᲐᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝ ᲐᲠᲢᲔᲚᲘᲡ ᲬᲔᲡᲓᲔᲑᲘᲡ ᲣᲐᲚᲠᲘᲡᲐᲓ ᲣᲮᲔᲨᲘ ᲓᲐᲠᲦᲔᲕᲔᲒᲕᲐᲜᲘ? ᲣᲬᲘᲜᲐᲠᲔᲡ ᲧᲝᲕᲚᲘᲡᲐ ᲘᲛᲘᲢᲝᲛ, ᲠᲝᲛ ᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲐᲗᲐ ᲪᲮᲝᲕᲠᲔᲑᲘᲡ ᲛᲗᲔᲚ ᲡᲘᲦᲠᲛᲔᲡ ᲩᲐᲡᲬᲕᲓᲜᲔᲜ. ᲩᲕᲔᲜ ᲣᲜᲓᲐ ᲐᲦᲕᲖᲠᲓᲗᲝᲗ ᲧᲕᲔᲚᲐ ᲘᲛ ᲐᲮᲐᲚ ᲘᲓᲔᲐᲡ, ᲠᲝᲛᲔᲚᲘᲪ ᲣᲤᲠᲝ ᲛᲔᲢᲘ ᲐᲠᲘᲡ ᲡᲐᲭᲘᲠᲝᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲛᲗᲮᲕᲔᲕᲐᲨᲘ, ᲐᲠᲐᲛᲔᲓ ᲑᲝᲚᲨᲔᲕᲘᲙᲣᲠᲘ ᲞᲐᲠᲢᲘᲘᲡ ᲪᲔᲜᲢᲠᲐᲚᲣᲠᲘ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲢᲘᲡᲐ ᲓᲐ ᲡᲡᲠ ᲙᲐᲕᲨᲘᲠᲘᲡ ᲡᲐᲮᲙᲝᲛᲡᲐᲑᲭᲝᲡ ᲓᲐᲓᲒᲔᲜᲘᲚᲔᲑᲐ „ᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲐᲗᲐ ᲡᲐᲖᲝᲒᲐᲓᲝᲔᲑᲠᲘᲕᲘ ᲛᲘᲬᲘᲡ ᲒᲐᲜᲘᲐᲕᲔᲑᲘᲡᲐᲒᲐᲜ ᲓᲐᲪᲘᲡ ᲦᲝᲜᲘᲡᲫᲘᲔᲑᲐᲗᲐ ᲨᲔᲡᲐᲮᲔᲑ“ ᲑᲠᲬᲧᲘᲜᲕᲐᲚᲔ ᲜᲘᲛᲣᲨᲘᲐ ᲘᲛᲘᲡᲐ, ᲗᲣ

ᲠᲝᲒᲝᲠᲪ ᲡᲣᲜᲓᲐ ᲠᲔᲕᲝᲚᲣᲪᲘᲣᲠᲘ ᲗᲔᲝᲠᲘᲘᲡ ᲒᲐᲛᲝᲧᲔᲜᲔᲑᲐ ᲡᲘᲜᲘᲛᲓᲕᲘᲚᲔᲨᲘ, ᲓᲐ ᲐᲛ ᲜᲘᲛᲣᲨᲘᲡ ᲛᲘᲮᲔᲓᲕᲘᲗ ᲘᲡᲬᲐᲕᲚᲔᲐᲜ ᲛᲗᲔᲚᲘ ᲩᲕᲔᲜᲘ ᲙᲐᲓᲠᲔᲑᲘ. ᲩᲕᲔᲜ ᲣᲜᲓᲐ ᲐᲦᲕᲖᲠᲓᲗᲝᲗ ᲐᲠᲐ ᲛᲮᲝᲚᲝᲓ ᲡᲐᲭᲘᲠᲝᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲛᲗᲮᲕᲔᲕᲐᲨᲘ, ᲐᲠᲐᲛᲔᲓ ᲑᲝᲚᲨᲔᲕᲘᲙᲣᲠᲘ ᲞᲐᲠᲢᲘᲘᲡ ᲪᲔᲜᲢᲠᲐᲚᲣᲠᲘ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲢᲘᲡᲐ ᲓᲐ ᲡᲡᲠ ᲙᲐᲕᲨᲘᲠᲘᲡ ᲡᲐᲮᲙᲝᲛᲡᲐᲑᲭᲝᲡ ᲓᲐᲓᲒᲔᲜᲘᲚᲔᲑᲐ „ᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲐᲗᲐ ᲡᲐᲖᲝᲒᲐᲓᲝᲔᲑᲠᲘᲕᲘ ᲛᲘᲬᲘᲡ ᲒᲐᲜᲘᲐᲕᲔᲑᲘᲡᲐᲒᲐᲜ ᲓᲐᲪᲘᲡ ᲦᲝᲜᲘᲡᲫᲘᲔᲑᲐᲗᲐ ᲨᲔᲡᲐᲮᲔᲑ“ ᲑᲠᲬᲧᲘᲜᲕᲐᲚᲔ ᲜᲘᲛᲣᲨᲘᲐ ᲘᲛᲘᲡᲐ, ᲗᲣ

ᲡᲐᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝ ᲙᲐᲓᲠᲔᲑᲘᲡ ᲑᲝᲚᲨᲔᲕᲘᲙᲣᲠᲘ ᲐᲦᲖᲠᲓᲐ

ᲡᲝᲤᲚᲘᲡ ᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲘᲡ ᲡᲝᲪᲘᲐᲚᲘᲡᲢᲣᲠᲘ ᲠᲔᲙᲝᲜᲡᲢᲠᲣᲥᲪᲘᲘᲡ ᲔᲠᲗᲔᲠᲗᲘ ᲨᲔᲡᲐᲜᲘᲨᲜᲐᲕᲘ ᲨᲔᲓᲔᲒᲘ ᲬᲐᲠᲛᲝᲐᲓᲒᲔᲜᲡ ᲐᲮᲐᲚᲘ ᲙᲐᲓᲠᲔᲑᲘᲡ, ᲡᲐᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝ ᲘᲜᲢᲔᲚᲘᲒᲔᲜᲪᲘᲘᲡ ᲨᲔᲥᲛᲜᲘᲡ ᲡᲐᲥᲛᲔᲨᲘ ᲓᲘᲓᲘ ᲛᲜᲘᲨᲕᲜᲔᲚᲝᲑᲐ ᲔᲥᲜᲘᲡ ᲛᲘᲛᲐᲠᲗᲣᲚᲔᲑᲔᲑᲡ ᲓᲐ ᲡᲡᲠ ᲙᲐᲕᲨᲘᲠᲘᲡ ᲡᲐᲮᲙᲝᲛᲡᲐᲑᲭᲝᲡ ᲓᲐᲓᲒᲔᲜᲘᲚᲔᲑᲘᲡᲐ „ᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲐᲗᲐ ᲡᲐᲖᲝᲒᲐᲓᲝᲔᲑᲠᲘᲕᲘ ᲛᲘᲬᲘᲡ ᲒᲐᲜᲘᲐᲕᲔᲑᲘᲡᲐᲒᲐᲜ ᲓᲐᲪᲘᲡ ᲦᲝᲜᲘᲡᲫᲘᲔᲑᲐᲗᲐ ᲨᲔᲡᲐᲮᲔᲑ“ ᲑᲠᲬᲧᲘᲜᲕᲐᲚᲔ ᲜᲘᲛᲣᲨᲘᲐ ᲘᲛᲘᲡᲐ, ᲗᲣ

ᲡᲐᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝ ᲙᲐᲓᲠᲔᲑᲘᲡ ᲑᲝᲚᲨᲔᲕᲘᲙᲣᲠᲘ ᲐᲦᲖᲠᲓᲐ

ᲡᲝᲤᲚᲘᲡ ᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲘᲡ ᲡᲝᲪᲘᲐᲚᲘᲡᲢᲣᲠᲘ ᲠᲔᲙᲝᲜᲡᲢᲠᲣᲥᲪᲘᲘᲡ ᲔᲠᲗᲔᲠᲗᲘ ᲨᲔᲡᲐᲜᲘᲨᲜᲐᲕᲘ ᲨᲔᲓᲔᲒᲘ ᲬᲐᲠᲛᲝᲐᲓᲒᲔᲜᲡ ᲐᲮᲐᲚᲘ ᲙᲐᲓᲠᲔᲑᲘᲡ, ᲡᲐᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝ ᲘᲜᲢᲔᲚᲘᲒᲔᲜᲪᲘᲘᲡ ᲨᲔᲥᲛᲜᲘᲡ ᲡᲐᲥᲛᲔᲨᲘ ᲓᲘᲓᲘ ᲛᲜᲘᲨᲕᲜᲔᲚᲝᲑᲐ ᲔᲥᲜᲘᲡ ᲛᲘᲛᲐᲠᲗᲣᲚᲔᲑᲔᲑᲡ ᲓᲐ ᲡᲡᲠ ᲙᲐᲕᲨᲘᲠᲘᲡ ᲡᲐᲮᲙᲝᲛᲡᲐᲑᲭᲝᲡ ᲓᲐᲓᲒᲔᲜᲘᲚᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲐᲮᲔᲑ. ᲛᲐᲡ ᲨᲔᲛᲓᲔᲒ ᲛᲔᲪᲮᲔᲚᲔᲑᲘᲡ ᲓᲐᲠᲒᲨᲘ ᲛᲣᲨᲐᲝᲑᲓᲜᲔᲜ ᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲘᲡ ᲡᲐᲣᲙᲔᲗᲔᲡᲝ ᲢᲠᲐᲓᲘᲪᲘᲔᲑᲘ ᲓᲐ ᲛᲐᲗᲘ ᲒᲐᲜᲕᲘᲗᲐᲠᲔᲑᲐ.

ᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲘᲡ ᲡᲐᲤᲣᲫᲕᲔᲚᲡ — ᲡᲐᲖᲝᲒᲐᲓᲝᲔᲑᲠᲘᲕᲘ ᲛᲘᲬᲘᲡ ᲒᲐᲜᲘᲐᲕᲔᲑᲘᲡᲐᲒᲐᲜ ᲓᲐᲪᲘᲡ ᲦᲠᲛᲘᲡᲫᲘᲔᲠᲝᲗ ᲘᲜᲢᲔᲠᲔᲡᲔᲑᲘᲡ ᲛᲘᲔᲠ ᲨᲔᲥᲛᲜᲘᲚᲘ „ᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲐᲗᲐ ᲡᲐᲖᲝᲒᲐᲓᲝᲔᲑᲠᲘᲕᲘ ᲛᲘᲬᲘᲡ ᲒᲐᲜᲘᲐᲕᲔᲑᲘᲡᲐᲒᲐᲜ ᲓᲐᲪᲘᲡ ᲦᲝᲜᲘᲡᲫᲘᲔᲑᲐᲗᲐ ᲨᲔᲡᲐᲮᲔᲑ“ ᲑᲠᲬᲧᲘᲜᲕᲐᲚᲔ ᲜᲘᲛᲣᲨᲘᲐ ᲘᲛᲘᲡᲐ, ᲗᲣ

ᲡᲐᲙᲝᲚᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝ ᲙᲐᲓᲠᲔᲑᲘᲡ ᲑᲝᲚᲨᲔᲕᲘᲙᲣᲠᲘ ᲐᲦᲖᲠᲓᲐ

ᲡᲝᲤᲚᲘᲡ ᲛᲔᲣᲠᲜᲔᲝᲑᲘᲡ ᲡᲝᲪᲘᲐᲚᲘᲡᲢᲣᲠᲘ ᲠᲔᲙᲝᲜᲡᲢᲠᲣᲥᲪᲘᲘᲡ ᲔᲠᲗᲔᲠᲗᲘ ᲨᲔᲡᲐᲜᲘᲨᲜᲐᲕᲘ ᲨᲔᲓᲔᲒᲘ

კონსულტაცია

კერძო-მესაკუთრული ტენდენციები და მათთან ბრძოლა

I

ბურჟუაზიული ბნელეთისმოციქულობის ყველაზე მოშპამულ გამონაგონთა რიცხვს ეკუთვნის ის ჭორი, თითქოს კერძო საკუთრება საზოგადოების ცხოვრების მარადიულ და აუცილებელ პირობას შეადგენს, თითქოს უმისოდ ადამიანებს არასოდეს არ შეეძლოთ, არ შეუძლიათ და ვერ შესძლებენ არსებობას. ამ ბოროტ ცილისწამებას ადამიანთა მოდგმაზე კაცობრიობის მთელი ნამდვილი ისტორია აბათილებს.

კერძო საკუთრებას აქვს თავისი **დასაწყისი** და თავისი **დასასრული** საზოგადოების განვითარების მსვლელობაში.

ადამიანები მრავალ ასეულათას წელიწადს ცხოვრობდნენ დედამიწაზე ისე, რომ არ იცოდნენ კერძო საკუთრება, ჭონებრივი უთანასწორობა, კლასებად დაყოფა. პრველყოფილ-თემური წყობილების დროს ბუნებაზე ადამიანის ბატონობა უმნიშვნელოა, საწარმოო ძალების განვითარების დონე მეტისმეტად დაბალია. მხოლოდ საერთო შრომით და თავისი შრომის მცირეოდენი პროდუქტის საერთოდ მოხმარებით, შეუძლიათ ადამიანებს არსებობა და თანდათანობით, თუმცაღა მეტად ნელა, წინსვლა.

მაგრამ საარსებო საშუალებათა მოპოვების ხერხები უმჯობესდება. საერთო საკუთრება წარმოების საშუალებებსა და შრომის პროდუქტზე იცვლება კერძო საკუთრებით. კერძო საკუთრება თავისი სხვადასხვა ფორმებით ბატონობს მონათმფლობელური წყობილების, ფეოდალიზმისა და კაპიტალიზმის მანძილზე. სწორედ ბურჟუაზიული წყობილების დროს იგი აღწევს **უმაღლეს განვითარებას** და თავის ბატონობას უმორჩილებს საზოგადოებრივი და პირადი ცხოვრების ყველა მხარეს უკლებლივ.

კაპიტალიზმს თავისი განვითარების მსვლელობაში მივყეებართ **კერძო საკუთრების მოსპობის აუცილებლობამდე.**

წვრილი წარმოების დროს კერძო საკუთრება დამყარებულია მუშაკის **შეერთებაზე** მის მარტივ საწარმოო საშუალებებთან. მაგრამ კაპიტალიზმი ჰქმნის მსჯელ წარმოებას. კაპიტალისტური კერძო საკუთრება დამყარებულია მუშაკების **გამოყოფაზე** წარმოების საშუალებისაგან, რომლებიც პარაზიტ-კაპიტალისტების ხელშია.

კაპიტალიზმი ანსაზოგადოებს მილიონობით ადამიანთა შრომას, ხოლო ფაბრიკებსა და ქარხნებს, სადაც ისინი მუშაობენ, მათი საერთო შრომის პროდუქტს ითვისებენ ერთი მუჭა მუქთახორა-პარაზიტები. კერძო საკუთრება, რომელიც განსაზღვრული პერიოდის განმავლობაში საზოგადოების განვითარების აუცილებელი პირობა იყო, უკვე დიდიხანია გადაიქცა **ბორკილებად** მძლავრი საწარმოო ძალებისათვის, რომლებიც კაცობრიობას მოეპოვება. სოციალისტური რევოლუცია სპობს ამ წინააღმდეგობას. ასე დგება კერძო საკუთრების ბატონობის **ისტორიული დასასრული.**

ბურჟუაზიამ, „კომუნისტური პარტიის მანიფესტის“ უკვდავი დახასიათებით, „ადამიანებს შორის დასტოვა მხოლოდ ერთი კავშირი, შიშველი ინტერესი, უსულგულო „ნაღდი“. „მან ადამიანის პირადი ღირსება საცვლელ ღირებულებად გადააქცია“. ადამიანთა ყველა წინანდელი ურთიერთობანანი და წარმოდგენანი „მან ეგოისტური ანგარიშის ყინულოვან წყალში ჩაახრჩო“ [1]).

ბურჟუაზიულ სამყაროში ყველაფერი ყიდვა - გაყიდვის საგანი ხდება: სიყვარული, პატივი, სახელი, საარჩევნო ხმები, მეცნიერული პარისხები ხელსაყრელი ან საპატიო თანამდებობანი და ა. შ. გამყიდველობა ივრცობა საზოგადოების ყველა ნაწილში.

ფული, უსულგულო „ნაღდი“ წარმოადგენს კეთილისა და ბოროტის ხახმას, ფულზე ფასდება ადამიანთა ნიჭი, ცოდნა, უნარი, თვით ადამიანები. ბურჟუა თავის კერძო საკუთრებად სთვლის არა მარტო მის კუთვნილ მოძრავ და უძრავ ქონებას, არამედ თავის ცოლსაც, თავის შვილებს, თავის „სამშობლოს“ და ა. შ.

საზოგადოებრივი კლასები ქვიტკირის კედლით როდი არიან ერთიმეორისაგან გამიჯნულნი. კერძო-მესაკუთრული ფსიქოლოგიის შხამი, იმ ჩვეულებათა, შეხედულებათა, ჩვეულებათა შხამი, რომლითაც გაღენთილია ბურჟუაზიული საზოგადოების მთელი ატმოსფერო, მშრომელი მასების შეგნებასაც სწამლავს.

კერძო საკუთრება **სთიშავს ადამიანებს.** იგი წარმოადგენს იმ საზოგადოების საფუძველს, რომელშიაც ადამიანი ადამიანისათვის მგელია. იგი წარმოშობს ფსიქოლოგიას, რომელიც განსახიერებულია ისეთ „პრინციპებში“, როგორიცაა: ჯერ თავო და თავო, მერე ცოლო და შვილო, ეს მე არ მეხება, ყველა თავისთვის, არავინ ყველასთვის. იგი ზრდის გაუმაძღრობას, სიხარბეს, ანგარებას, გულქვაობას. ვინ მოსთვლის, რამდენი ბოროტმოქმედება ხდება ყოველდღე, ყოველ საათს ბურჟუაზიულ სამყაროში სანაქებო კერძო საკუთრების სასახელოდ!

უდიდესმა მხატვარმა-რეალისტებმა, რომლებიც მართლად ხატავდნენ სინამდვილეს, დაგვანახვეს,თუ როგორ ამახინჯებს და ასახიჩრებს ადამიანს კერძო საკუთრებისა და პირადი გამორჩენის სამყარო, როგორ ადუმებს მასში ყოველივე იმას, რაც ადამიანთა შესაფერია. ანვითარებს უსაშინელეს თვისებებს. ეს სამყარო განსახიერებულია დაუნდობელი სახეების გალერიაში, შეიღოკით, ძუნწი რაინდით, პლიუშკინით დაწყებული გორკის არტამონოვებამდე, ლონდონის „ჯინის ქუსლამდე“ და სხვ. ონორე ბალზაკმა, რომელიც ძალიან შორს იდგა სოციალიზმისაგან, შეჰქმნა მთელი რიგი პორტრეტები, რომელნიც სასიკვდილო განაჩენს წარმოადგენენ კერძო საკუთრების სამყაროსათვის.

მარქსმა და ენგელსმა თავისი მეცნიერული ანალიზით ცხადჰყვეს, რომ კერძო საკუთრების ბატონობა უნდა დაეცეს **საზოგადოებრივი განვითარების კანონების ძალით,** მათ ცხადჰყვეს მუშათა კლასის, როგორც **კაპიტალიზმის მესაფლავის,** როლი.

„თქვენ აღშფოთებული ხართ იმით, რომ ჩვენ გვსურს გავაუქმოთ კერძო საკუთრება,—სწერდნენ ისინი ბურჟუაზიის დამცველთა მისამართით.—მაგრამ თქვენს თანამედროვე საზოგადოებაში კერძო საკუთრება გაუქმებულია მის წევრთა ცხრა მეათედისთვის; იგი სწორედ იმის მეოხებით არსებობს, რომ არ არსებობს ცხრა მეათედისათვის. მასშასადამე, თქვენ გვისაყვედურებთ იმას, რომ ჩვენ გვსურს გავაუქმოთ საკუთრება, რომელიც აუცილებელ პირობად გულისხმობს საზოგადოების უდიდესი უმრავლესობის მიერ საკუთრების უქონლობას.

ერთი სიტყვით, თქვენ გვისაყვედურებთ, რომ ჩვენ გვსურს გავაუქმოთ თქვენი საკუთრება. დიაღ, მართალია, ჩვენ გვსურს ეს“ [2]).

დაქცევა ბურჟუაზიის რჯულზერვებიდან პროლეტარიატის რჯულზერვებად, პროლეტარული რევოლუციისათვის მხარდაჭერა მილიონობით „მშრომელი და ექსპლუატირებული მასების“ მხრით, პროლეტარიატისა და ქალაქის და სოფლის ნახევრადპროლეტარული ელემენტების კავშირი — ასეთია პროლეტარული რევოლუციის გამარჯვების პირობა.

საბჭოთა ხელისუფლების პირველ წლებში ლენინი დაუღალავად აღნიშნავდა, რომ სოფლის სოციალისტური გარდაქმნის ამოცანის გადასაჭრელად პროლეტარიატი უნდა გამოჰყოფდეს, გამოჯნავდეს მშრომელ გლეხს მესაკუთრე გლეხისაგან, — მუშაკ გლეხს ჩარჩი გლეხისაგან, — მშრომელ გლეხს სპეკულანტი გლეხისაგან.

ამ გამიჯვნაშია, სწერდა იგი, — სოციალიზმის **მთელი დედაარსი“.** [3])

წმინდათა - წმინდად იცავდა რა ლენინის ანდერძს, პარტიამ მიიყვანა ჩვენი სამშობლო სოციალიზმის დიად გამარჯვებამდე. ამხანაგმა სტალინმა გაამრავლა მარქსისტულ-ლენინური თეორიის საგანძური, გამდიდრა რა იგი ცხოვრების უდიდესი ახალი გამოცდილების, სოციალიზმის პრაქტიკულად განხორციელების გამოცდილების საფუძველზე. იმის მსგავსად, როგორც ლენინმა საბჭოებში აღმოაჩინა მუშათა კლასის დიქტატურის სახელმწიფოებრივი ფორმა, ამხანაგმა სტალინმა **ცხადჰყო კოლმეურნეობების,** როგორც სოფლის სოციალისტურად გარდაქმნის ფორმის, **ისტორიული მნიშვნელობა.**

სტალინურმა კოლექტივიზაციამ ბოლო მოუღო კერძო საკუთრებას სოფლად. ადგილი წინანდელი, წვრილი, დაქსაქსული წარმოებისა, რომელიც ემყარებოდა წარმოების საშუალებათა კერძო საკუთრებას, დაიკავა მსხვილმა, განსაზოგადოებულმა, სოციალისტურმა წარმოებამ, რომელიც დამყარებულია **წარმოების საშუალებათა საზოგადოებრივ საკუთრებაზე.**

აჯამებდა რა „დიადი გარდატეხის წლის“ შედეგებს, როდესაც დაიწყო გლეხების მასობრივი მოძრაობა მთლიანი კოლექტივიზაციისათვის, ამხანაგი სტალინი სწერდა:

„იმსხვრევა და ქარწყლდება ექსპლუატატორული კლასების ის ნაწილი, რომელიც ყველაზე მეტად ეყრდნობოდა კულაკობას და ყველაზე მეტად ეწინააღმდეგებოდა კოლმეურნეობას. ეს ნიშნავს, რომ ექსპლუატატორული კლასები, როგორც კლასები, ლიკვიდირებულ იქნა. ამავე დროს ეს ნიშნავს, რომ ჩვენ ქვეყანაში ფეოდალიზმის ნაშთებიც და კაპიტალიზმის ნაშთებიც, ორივე ერთად

სანიმუშოდ ჩავაჭაროთ საკარმიდამო მიწების აზომვა

მიწის ამზომავი კომისიის მუშაობა თბილისის რაიონის დიღმის ლენინის სახელობის კოლმეურნეობაში 1 ივლისს. ფოტო რ. აკოფოვისა

მიწის აზომვას კოლმეურნეობის თავმჯდომარე არ დასწრებია

დიღმის (თბილისის რაიონი) საბჭოში დროულად გაშალა წინასწარი ახსნა-განმარტებითი მუშაობა კოლმეურნეთა საკარმიდამო ნაკვეთებისა და აგრეთვე ერთპიროვნულ მეურნეთა და კოლმეურნეობების სხვა არაწევრთა მიწების აზომვის მოწყობის შესახებ სსრკ კანონის მიხედვით. ამ მიზნით 1 ივლისს დილით 9 საათზე მოწვეულ იქნა საბჭოს დიდი დარბაზის სხდომა, რომელსაც ესწრებოდნენ სოფლის საბჭოს დეპუტატები, კოლმეურნეთა, ერთპიროვნულ მეურნეთა და სხვა მოქალაქეთა დიდი რაოდენობა. სხდომაზე მოხსენებით გამოვიდა საბჭოს თავმჯდომარე ამხ. ლ. ხუხუნაიშვილი.

ამხ. ხუხუნაიშვილის მოხსენების შემდეგ სიტყვით გამოვიდნენ ამხ. ამხ. ნ. ჩარკვიანი, ი. ბერიძე, ი. ბერიძე, ი. ბერიძე

Передовики ленинградского сельского хозяйства

Ударники Ленинградской области

Ленинградская область — одна из передовых областей нашей Родины. Ленинградские колхозники, рабочие совхозов, машинно-тракторных станций, работники сельского хозяйства области добились больших успехов в развитии социалистического земледелия, в повышении урожайности полей, в увеличении поголовья скота, в повышении производительности труда.

Ленинградская область — область высокой культуры земледелия